

BÉKI ISTVÁN

Vonszolnak piros delfinek

(Levél Kormos Istvánnak az ő szavaival)

*Alámerül Atlantiszom, Páris, Marlotte, Normandia,
cella-magány jön, hallgatok ki voltam: istenek fia.
Fenn salétromos menny ragyog, hűvösen lehajtom fejem,
egy árva kutyaugatás nem engem szólít nevemen.
Felfalják piros lovaim – kik vonszolnak –, a delfinek,
jövők a halvaszületett koromtengereken libeg.*

*Hogy nem leszel? hogy nem leszek? – keréketört nevetés csattan,
szemed nem-lehet-fényei elmondják ami mondhatatlan.
Vergődnek csak homlokodon kérlelő szavam szárnyai,
gyermekkorodba nem hagyod magad visszarántani.*

*Hangtalan hang: eresszelek? Hangtalan hang: elhagyjalak?
Kezek, kezek, kezek, kezek, küldő kezek taszítanak,
de kapud nyitott-kés, kapu ablakon küldő fény-jelek,
álmaim-rakta házadig onnan vakon is elmegyek,
partra kicsapnak, az a part szívem leomlott partfala,
vonszolnak piros delfinek koromtengeren, éjszaka.*